de Schoonste

WILD WEST
3 fr.
VERHALEN

Avonturen AAN HET FRONT

DOOR kapitein Ricardo

Nr 145

AGENT 59

UITGAVEN O. BRACKE & ZOON — ZELE

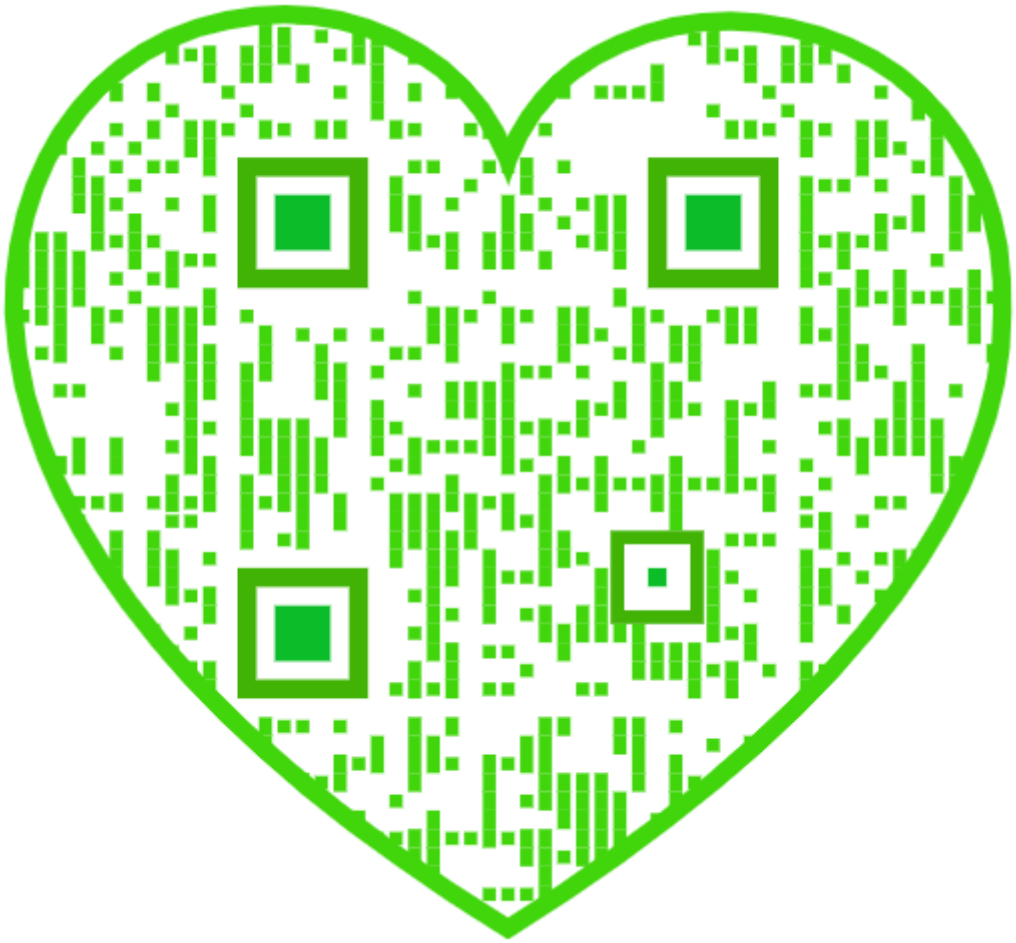

AAN MIJN TROUWE LEZERS !

AAN MIJN GOEDE VRIENDJES VAN DE VAR !

Een Zalig en Gelukkig Nieuwjaar !

Ter gelegenhed van Nieuwjaar wil ik U hier een woord van dank zeggen voor al het belang dat ge mij tot op heden getoond hebt.

DE SCHOONSTE AVONTUREN kennen elken dag een groeienden bijval.

Dat bewijst genoeg de degelijkheid van mijn verhalen die wekelijks door tienduizenden lezers over geheel het land verslonden worden.

We deden steeds ons best om DE SCHOONSTE AVONTUREN zoo aantrekkelijk mogelijk te maken. De vermaardheid, die zij verkregen hebben, bewijst dat we ons doel ten volle bereikt hebben.

Nochtans is dat geen reden om er het hoofd bij neer te leggen !

We willen nog beter doen !

Ook zal vanaf het volgende nummer, het uiterlijk van ons boekje licht gewijzigd worden.

Te beginnen met Nr 146, zullen «DE SCHOONSTE AVONTUREN» verschijnen onder een omslag, geheel in twee kleuren gedrukt. We hebben besloten de teekening in den tekst af te schaffen. Maar daarom zal onze talentvole teekenaar «Fred» u elke week, op den omslag, een groote prent geven met den titel van 't verhaal erin geteekend. Hij heeft me beloofd dat het schitterend zal zijn !

Deze kleine wijziging zal ons twee voordeelen opleveren :

1) Onze omslag zal keuriger zijn.
2) We winnen een halve bladzijde tekst in het boekje.

Ik ben er van overtuigd dat ge allen deze lichte verandering zult goedkeuren en dat ge, zooals voorheen, trouwe lezers zult blijven van DE SCHOONSTE AVONTUREN, die werkelijk de SCHOONSTE zijn !

Met het volgend nummer van DE SCHOONSTE AVONTUREN zal uw geliefde schrijver, Kapitein Ricardo, twee prachtige reeksen uitgeven, en die ge wekelijks zult lezen :

DE SCHOONSTE AVONTUREN

en

VICTOR VINCENT !

Eer ! Plicht ! Moed ! KAPITEIN RICARDO.

De Schoonste Avonturen aan het Front.

Nr 145.

AGENT 59

I.

SIR LIONEL MORNEY IS BESLUITELOOS.

Jack Gregson, de beroemde Belgische moderne detective, bevond zich met zijn trouwe helpster, de knappe Diana Van Daelen, in het salon van het prachtige appartement dat hij te Londen gehuurd had.

Jack haakte juist den telefoonhoorn af en sprak tot het meisje :

— Het was sir Lionel Morney. (1)

— Wat ? Het hoofd van den Intelligence Service ?

— Hij zelf, liefste !... Zijn stem klonk min of meer aangedaan. Ik geloof dat hij voor moeilijkheden geplaatst staat. Ik zal hem dan ook niet te lang laten wachten en ga er aanstonds naartoe.

Daar de bureelen van sir Lionel in de nabijheid van 't appartement gelegen waren, ging Gregson er te voet naartoe. Een half uur later werd hij bij het hoofd van den Intelligence Service toegelaten.

— Gregson ! Ik ben blij u te zien !

— Dag, sir Lionel !... Hapert er iets ?

— Ja, by Jove !... En het is ernstig !

— Goed ! Goed !... Waarover gaat het ?

Sir Lionel ontstak een reusachtige sigaar, blies een rookwolk naar de zoldering en zei :

— Ziehier, mijn vriend... Onze agent 59 werd door de Jerries aangehouden ! Hij bevond zich, met een zending gelast, in België. Het is onze beste geheime agent en zijn aanhouding kan alleen het gevolg van een

(1) Sir : Eeretitel bij de Engelschen. Titel van baronnen en jonkers. Wanneer men hem door een personennaam laat volgen, moet het steeds een voornaam zijn : «sir Lionel Morney» en nooit : «sir Morney».

Alle rechten van reproductie, adaptie, vertaling, tooneel- of filmbewerking voorbehouden.

verraad zijn, daar hij de Moffen veel te slim is om zich te laten ontdekken.

— Laat eens kijken... sprak Jack. Ge zegt dat hij zich in mijn bezet Vaderland bevindt. Sinds hoelang was hij in België toen hij gearresteerd werd?

— Slechts sinds enkele seconden !

Verbaasd keek de detective op en vroeg :

— Bedoelt ge dat Agent 59 aangehouden werd toen hij uit het vliegtuig stapte ?

— Agent 59 werd met een valscherm neergelaten. Maar de Jerries lagen in hinderlaag. Dus kenden ze de plaats waar de landing zou geschieden en wisten zij dat een agent van ons op weg naar België was...

— Zoo ! Dat is ernstig ! Want dat laat veronderstellen dat er zich hier te Londen een verrader bij den Intelligence Service wegduikt.

— Er is geen verrader onder ons, wedervoer sir Lionel. Ge kunt wel denken dat we een streng onderzoek ingesteld hebben. Al onze beambten staan boven elke verdenking... Neen, er is wat anders ! En om die reden richt ik me tot U

— Dank voor het vertrouwen dat ge in me stelt, sprak Jack glimlachend. Maar, was de zending, waarmede Agent 59 belast was, gewichtig ?

— Zeer gewichtig zelfs ! Hij had een boodschap voor den opperbevelhebber van het Belgisch Verzet. Die boodschap, die verscheidene bevelen bevatte, werd gefotografeerd en tot de grootte van een postzegel verkleind. Die boodschap bevond zich in een hollen tand van den agent en was onder een gouden overtreksel verborgen... Ge begrijpt : met een microscoop kon de bestemmeling de bevelen lezen.

— Ja, dat kan ik gelooven !

— Agent 59 zal den dood niet ontkomen. Die varkens zullen hem zeker fusiljeeren. Maar ze zullen de boodschap niet vinden. Nochtans is onze toestand ernstig. We moeten te weten komen, wie ons verraadt of ons bespiedt, zooniet, zullen in 't vervolg al onze agenten bij hun landing ingerekend worden...

Op dat oogenblik kwam een man de werkkamer binnen.

— Gregson, ik stel u Mr Syborn voor, onzen principieelen bestuurder.

De detective drukte de hand van den nieuw aangekomene. Deze sprak :

— Dat is nu een half uur dat ik tracht met u per telefoon in verbinding te komen. Uw lijn was steeds bezet !

Sir Lionel wierp hem een verwonderden blik toe :

— Bezet ?... Ik heb dezen morgen den telefoon nog niet gebruikt !

— Nochtans, houd ik staan wat ik u zooeven zei : onmogelijk uw telefoonnummer te bekomen ! Het belde steeds bezet.

— Dat is vreemd !... Ik zal de lijn laten nakijken. Misschien is ze ontredderd... Hebt ge mij iets mede te deelen ?

— Ja, sir... We moeten een andere agent naar België sturen. Ik wou uw toestemming vragen om William Simson te zenden.

— Maar ja !... Ik geloof dat het een fellow is die uitstekend werk kan verrichten... Hij heeft reeds getoond wat hij kan ! Verwittig hem dus !

— Yes, sir. We zullen hem vandaag nog de noodige papieren laten bezorgen. Heden avond om 11 uur kan hij van Croydon opstijgen.

— Allright !

De bestuurder ging heen. Jack scheen bezorgd en keek de kamer rond.

— Zoekt ge iets, Gregson ?

Maar de detective antwoordde niet. Hij boog zich vlug tot den verwon-

derden sir Lionel en fluisterde hem iets in het oor. Het hoofd van de I. S. knikte en sprak met luide stem :

— Hum, Gregson, laten we een glaasje gaan drinken in den salon !

Beide mannen stonden recht en begaven zich naar den salon van sir Lionel Morney. Deze laatste sloot de deur achter zich en vroeg toen :

— Ziezoo, ik deed wat ge mij gevraagd hebt. Maar ik begrijp hoegenaamd niet waarom ik zoo moest handelen. Waarom wilt ge hier komen ? Hebt ge dan werkelijk dorst ?

— Neen, antwoordde Jack, al wil Ik wel een glaasje op uw gezondheid drinken.

— Wel dan ?

Gregson ontstak een sigaret, dacht een oogenblik na en sprak :

— Luister, sir Lionel. Die telefoon, die steeds bezet is, staat me niet aan.

De Engelschman keek hem eerst verbaasd aan en riep toen

— De telefoon !... Nu ik daar aan denk !... Wel, het is waarlijk vreemd, het is telkens wanneer ik bezoek heb, dat de lijn «bezet» belt !... Sinds een week hebben nog meer van mijn correspondenten erover geklaagd dat ze met mij niet in verbinding konden komen ! Nochtans herinner ik mij zeer goed dat, wanneer men mij liet opmerken dat mijn telefoonlijn bezet was, ik geen enkele maal gebruik gemaakt had van het toestel !

— Laten wij terug naar uw werkkamer gaan, stelde Jack voor. Doch we mogen niet te luid spreken.

Ze gingen terug de werkkamer van sir Lionel binnen en de vermaarde detective keek het telefoontoestel aandachtig na.

— Het is nochtans volkomen uitgeschakeld, murmelde hij aan het oor van Morney.

Hij zette zijn onderzoek verder, keek in de hoeken van de kamer, in de schouw en achter de lijsten die aan den muur hingen.

— Wat zoekt ge ? vroeg het hoofd van de I.S. fluisterend.

— Een microfoon, antwoordde Jack op denzelfden toon.

Hij zette zijn opzoekingen voort. Plots bleef hij voor een warmte luchtgat staan, dat diende om de plaats te verwarmen. Het gat was met een traliewerk afgesloten. De detective opende het en slaakte een kreet van tevredenheid. Achter het traliewerk was een microfoon opgesteld. Hij nam zijn zakmes en sneed de draden door...

— Ziedaar, nu hoeven we niets meer te vreezen.

— Zeer goed, gromde sir Lionel. Maar ik word er niet wijs uit ! Wilt ge mij wat uitleg geven ?

— Dat is nogal eenvoudig ! Die microfoon staat in verbinding met uw telefonische lijn. Zij die aan het andere eind van den draad zitten te luisteren moeten slechts uw nummer aanvragen om met de microfoon in verbinding te staan en zoo alles te beluisteren wat hier in deze werkkamer besproken wordt. Gedurende al dien tijd was uw lijn natuurlijk voor anderen bezet.

— The devil ! bromde sir Lionel. Ik deed goed u te laten komen... Maar hoe konden die kerels weten wanneer ik bezoek had ? Ze konden toch niet heel den dag zitten te luisteren in afwachting dat er iets belangrijks bij mij besproken werd ?

— Neen, maar ze hebben zeker ergens een kerel op wacht geplaatst, die hen dan per telefoon verwittigt telkens er een bezoeker dit gebouw binnen komt.

— Ge kunt gelijk hebben, murmelde het hoofd van den I. S. Gregson,

wie is verbonden met dien microfoon ? Welke zijn die ellendige spionnen die op zulke wijze onze geheimen kennen ?

— Dat, sir Lionel, zal ik binnen kort weten !...

II.

EAST 843.32.

Jack Gregson, de vermaarde Belgische detective, begaf zich naar het hoofdkantoor van den telefoondienst. Hij vroeg er om een onderhoud met den bestuurder. Toen hij binnengelaten werd, noemde hij zich en sprak :

— Sir, ik werd door sir Lionel Morney met een belangrijk onderzoek belast. Kunt ge mij zeggen, welke abonné in de laatste dagen het hoofd van den I.S. opgebeld heeft ?

— Heel gemakkelijk, sir !

De directeur haakte een privaat telefoontoestel af en gaf een bevel. Een weinig later kwam een juffrouw het kantoor binnen. De bediende overhandigde haar chef een steekkaart. Hij keek ze even na en zei :

— Ziehier, sir, de verscheidene correspondenten die sir Lionel in de laatste dagen opgebeld hebben. Maar ik zie hier een nummer dat hem zeer dikwijls en nog dezen namiddag opgebeld heeft. Het is de East 843.32 !...

— Kunt ge me zeggen hoe laat die abonné de laatste verbinding aangevraagd heeft ?

— Zeker... Laat eens kijken... Om 4 uur. Het telefonisch gesprek duurde zelfs meer dan een half uur.

— Hum ! gromde Jack. Van «gesprek» was hier weinig sprake ! Ik dank u, sir... De naam van dien abonné ?

— Nr 843.32 werd ingeschakeld op naam van een zekeren Mr Chipson, 101, Towerstreet...

Jack stond recht.

— Nogmaals dank, sir, voor uw vriendelijkheid.

Hij drukte den bestuurder de hand en ging heen. Towerstreet was een uur gaans van het bureel van sir Lionel gelegen. Gregson liet er zich per taxi naartoe voeren, betaalde, stuurde den chauffeur weg en trad een café binnen, rechtover het huis dat Nr 101 droeg. Hij bestelde een thee en, terwijl hij het heerlijk drankje met kleine teugjes opslorpte, ondervroeg hij den waard. De man antwoordde hem :

— Het huis hierover ?... O, het werd door een origineelen kerel gehuurd. Hij komt er alle dagen, maar blijft er nooit lang. Ten hoogste een uur ! Soms brengt hij vrienden mee...

— Wat voor een kerel is het ?

— Het is een zwaarlijvige vent... By June, knap is hij niet ! Hij heeft een stierennek en een kop van een aap... Ik vraag u wel verschooning, sir... Zie, daar is weer hun taxi !

Inderdaad was een taxi voor het huis blijven staan. Een man stapte uit en ging de woning binnen.

— Het is een van de vrienden van den huurder, verzekerde de waard.

— Goed, grommelde Jack. Ik dank u, boss, en tot ziens.

Daarop ging hij buiten en stapte op zijn beurt het huis van de verdachten binnen. Hij klom geluidloos de trappen op en aan het eerste portaal gekomen, luisterde hij aandachtig. Een gemurmel van stemmen kwam uit een kamer, waarvan de deur op een kier stond. Gregson glimlachte en murmelde:

— Het zijn wel Moffen.

Men sprak inderdaad Duitsch aan den anderen kant van de deur. Onze held

greep zijn revolver, keek hem eerst na en trad toen vastberaden de kamer binnen, in dewelke twee mannen zaten die, toen ze hem zagen, verbaasd rechtsprongen.

— Wel ? Gaat de microfoon nog uitstekend ? vroeg Jack met een spottenden glimlach.

— Verdammung ! schreeuwde één van de kerels.

Vlug als de bliksem haalde hij een revolver te voorschijn en schoot... De detective wierp zich op den grond en vuurde terug. Zijn tegenstander viel als een massa dood neer... De andere bandiet wierp zich op Gregson en bedreigde hem met een mes. Maar Jack wachtte hem niet af. Hij schoot een tweede maal en de kerel greep huilend naar zijn arm. Een geweldige vuistslag op de kin, stelde hem voor goed buiten gevecht.

— Goed, grommelde de detective. Laten wij dezen vogel en den chauffeur in verzekerde bewaring brengen.

Hij tilde den gewonde op zijn schouder en ging naar beneden. De chauffeur keek onthutst toe, toen Gregson het portier van den auto opende, er den spion inwierp en naast den geleider kwam zitten, zeggende :

— Politie !... Rijd ons naar het politiebureel van de Brightstreet !

De man gehoorzaamde, murmelend :

— Wat... Wat is er gebeurd, sir ?

— Weet ge soms niet dat uw klanten spionnen zijn ?

Van verrassing reed de chauffeur bijna het trottoir op. Met een ruk bracht hij zijn auto weer in de goede richting en riep :

— By Jove ! Spionnen, sir ?

— Yes, boy ! Waar hebt ge ze opgepikt ?

— Ze hielden mij tegen bij het Victoria Station. Ik zag ze nooit tevoren !

Weldra bereikten ze het politiebureau. Gregson greep den steeds bewusteloozen spion en droeg hem binnen. Hij sprak tot den dienstdoenden inspecteur :

— Houd dezen kerel goed in 't oog. Het is een Jerry...

— Oh !... Yes, sir !...

— Straks krijgt ge van sir Lionel verdere onderrichtingen.

— Yes, sir.

Toen zich tot den chauffeur keerende :

— Kom, boy ! Wij gaan terug vanwaar we gekomen zijn.

Een weinig later stapte de detective opnieuw het huis van de Towerstreet binnen. Hij onderzocht de zakken van den doode en vond er papieren in op naam van Ernst Hörn.

— Hm ! Hm !... Laat ons eens kijken wat dit is ?

Hij las een postkaart die aan den overledene gericht was, maar op 't adres van : «Mr Chipson, Falls Country, 20».

— Dit wou ik te weten komen, grommelde de detective.

Hij haakte den telefoon af en stelde zich in verbinding met sir Lionel :

— Hello, sir Lionel ?... Hier Gregson !... Ik bevind me in 't hol van de spionnen. Hebt ge bezoek ?... Wel, haak terug af. Ik zal uw gesprek afluisteren, zooals de schelmen het deden.

Hij hoorde sir Lionel afhaken, maar bleef niettemin in verbinding met de werkkamer van het hoofd van den I.S. Zoo kon hij heel het gesprek afluisteren dat sir Lionel met een van zijn ondergeschikten voerde, want vóór de proefneming had sir Lionel Morney de draden, die Gregson doorgesneden had, eerst weer met elkaar verbonden.

III.

MISTER CHIPSON.

Jack liet het huis uit de Towerstreet door de politie bewaken en begaf zich naar de woning van Mister Chipson. Falls-Country is gelegen in een der buitenwijken van Londen. Gregson kende het uitstekend ! Het was een nieuwe nette wijk, met keurige villa's langs de breede belommerde lanen. Hij had zijn krachtigen persoonlijken wagen genomen en stormde naar Falls-Country, murmelend :

— Mister Chipson, uw loopbaan als spion loopt ten einde... Hm !... ik zal echter op mijn hoede moeten zijn... Ik vraag me af, met hoeveel tegenstanders ik te kampen zal hebben.

Hij kwam in de nabijheid van de villa, die nummer 20 droeg, stopte, sprong uit den wagen en naderde het gebouw. Inmiddels was het donker geworden. De laan lag daar geheel verlaten. In de villa van Mr Chipson brandde nog licht aan een venster op de eerste vrdieping.

— Goed, grommelde onze held. Hij is daar. Ik hoop maar dat hij de voorzorg niet genomen heeft een schuifslot op zijn deur te laten plaatsen !

Hij naderde stil, haalde zijn vernuftigen looper te voorschijn en stak hem in 't sleutelgat. Na enkele seconden ging de deur geluidloos open...

De detective glimlachte tevreden :

— Het is wel merkwaardig hoe weinige deuren mij weerstaan ! Ik had bepaald inbreker moeten worden, in de plaats van detective !

Hij stapte de gang in, die door een klein lampje verlicht was. Jack begaf zich naar de trap, toen een man, 'n reus van een kerel, uit een kamer kwam en insgelijks naar de trap wilde gaan. Zonder te aarzelen, sprong Gregson op hem toe en velde hem neer door een geweldigen vuistslag op 't hoofd.

— Zoo ! grommelde onze held. Het scheelde weinig of dezen ezel stuurde al mijn plannen in de war... Laten wij nu naar boven gaan...

Behoedzaam klauterde hij de trappen op en bereikte een portaal waar, onder een deur, een lichtstreep scheen.

— Herr Chipson bevindt zich in deze kamer, murmelde hij. Maar is hij alleen ? Bah ! We zullen zien !... Nemen we toch de noodige voorzorgen.

Hij greep zijn revolver en opende de deur. Het eerste wat hij zag, was een groot portret van Hitler dat aan den muur hing. In een hoek van de kamer, zat een man voor een radio-uitzender.

— Guten Tag, Herr Chipson, sprak Jack sarcastisch.

Toen hij deze vreemde stem hoorde, sprong de spion recht en liet een reeks klinkende vloeken hooren :

— Was ist das ? Verdammung !... Donnerwetter !...

Jack herkende oogenblikkelijk den «stierennek en den apenkop» waarvan de waard van het café hem gesproken had.

— Wel dan ? Niet tevreden me hier te zien ? vroeg Jack spottend. Ik kan het gelooven !

Zonder een woord te spreken stak de spion vlug de hand in den zak, haalde een revolver te voorschijn en schoot. Gregson bukte zich, wilde terug vuren, maar het schot ging niet af : zijn wapen bleef haperen.

— The devil ! vloekte de detective.

De Mof liet een kreet van triomf hooren :

— Ge zijt gevangen !... Zoo waar, als ik me niet vergis, is het die goede Mr Jack Gregson !

— Zoo, ge kent me, schelm ! knarsetandde onze held.

— Wie zou niet den gevreesden, den beruchten detective kennen ! sprak de Mof op zijn beurt spottend. Maar voor het oogenblik staat de schrik der gangsters er maar slecht voor !

— Zoo ! Denkt ge dat? riep Jack terwijl hij plots naar den bandiet sprong.

Deze schoot, maar Jack weerde het schot af door een stevigen klap op den arm van den ellendeling. Toen greep hij hem vlug bij den pols en wrong deze om. De spion liet een pijnlijk gekerm hooren en zijn wapen viel op den vloer. Jack duwde den kerel achteruit, nam zijn aanloop en gaf hem een verschrikkelijken «upperçut» onder de kin. Herr Chipson draaide op zichzelf rond en viel toen als een klomp neer... Hijgend luisterde de detective. Op de trap hoorde hij vlugge voetstappen. Hij sprong rap achter de deur. Het was tijd ! Met een revolver in de hand, kwam een andere Mof binnen om zijn aanvoerder hulp te bieden. Maar nauwelijks had hij den voet in de kamer gezet, of Jack sloeg met alle geweld zijn stalen vuist op het hoofd van den kerel, die naast Herr Chipson op den vloer rolde. Gregson haalde een dunne, maar stevige koord te voorschijn en begon zijn gevangenen naar behooren te boeien.

— Het is beter dezen kleinen voorzorgmaatregel te nemen. Die schelmen zijn niet te betrouwen !...

IV.
EEN MISLUKKING.

Gregson keerde zich dan naar den radio-uitzender en gromde :

— Praentig ding ! De geallieerden zullen het ook kunnen gebruiken !... Hé ! Wat is dit ?

Hij zag een dossier op de tafel liggen, greep het, keek de papieren in, die in een kartonnen omslag staken en murmelde :

— Ah ! Damned !... Ziehier iets belangrijks !

Hij las met luide stem :

«Aan Herr Vëpel, Gestapo Fuhrer, Belgien.

»Een Engelsch agent moet in de omgeving van Waterloo met het valscherm »afgelaten worden in den nacht van 17n op 18n van deze maand. Hem niet »verontrusten. Herr Major Hauptmann zal zijn plaats in het vliegtuig in»nemen. Herr Major zal drager zijn van belangrijke documenten.»

Gregson grommelde :

— Een Mof zal de plaats van den Engelschen Agent innemen ? Verduiveld !... Hoe zullen ze dat aan boord leggen ?

Plots schrok hij op en gromde tusschen de tanden :

— Ik weet het al !... Toen ik bij sir Lionel was, is Mr Syborn in de werkkamer binnen gekomen en heeft ons gemeld dat William Simson naar België zou vertrekken. Zonder twijfel zaten de schurken toen te luisteren, vermits we op dat oogenblik den microfoon nog niet ontdekt hadden !... Zoo ! Zoo ! Die William Simson heeft nog nooit zoo'n groot gevaar geloopen... Alle duivels, er moet dringend gehandeld worden.

Hij haakte den telefoon af, vroeg verbinding met den I.S. en sprak :

— Hello ! Intelligence Service ?... Hier Gregson !... Ik heb een spionnennest ontdekt ! Gelieve zoo spoedig mogelijk eenige agenten te zenden om mijn gevangenen over te nemen en het huis af te zoeken. Het is Nr 20 van Falls-Country... Dank u !

Tien minuten later kwamen de agenten te Falls-Country aan.

— Ik vertrouw u deze twee rare vogels toe, sprak onze held tot den

SPREEK, SCHWEINHUND !... VERDAMMUNG !...

inspecteur die de agenten vergezelde. Verontschuldig mij dat ik u in den steek laat : ik heb echter iets heel belangrijks te doen !

Zonder een antwoord af te wachten, stormde hij de trappen af, sprong in zijn snellen wagen en rende full speed naar het huis van agent William Simson. Onderweg grommelde onze held :

— De agent moest om 11 uur, dus over een uur vertrekken. Ik weet niet waar de schelmen zich van hem zullen ontdoen, ten einde toe te laten dat die vervloekte Major Hauptmann zijn plaats zou kunnen innemen. Laten wij eerst eens bij hem thuis gaan kijken.

Jack Gregson zwenkte in een helsche vaart, stormde een straat in en bleef met een afschuwelijk gehuil van de remmen voor een huis staan. Daar, op

een klein appartement, woonde William Simson, de geheime agent van den I.S. Jack sprong uit zijn wagen, liep op het huis toe en belde aan. Een oude vrouw kwam openen...

— Is William Simson nog thuis ? vroeg onze held.

— Ik denk het wel, sir ! Ik zag hem nog niet heengaan. Hij zei me nochtans dat hij op reis moest ! Wilt ge eens boven gaan kijken ?

— Dank u ! riep Gregson tot de verbaasde oude, terwijl hij de trappen reeds opvloog.

Een weinig later klopte hij aan de deur van het appartement van William. Hij kreeg echter geen antwoord.

— Damned ! Zou hij al weg zijn ? Hé ! De sleutel bevindt zich niet meer binnen op 't slot !... Simson is dus al op weg naar Croydon, waar hij moet opstijgen.

Hij bukte zich en keek door 't sleutelgat de kamer in. Plots uitte hij een kreet van ontsteltenis. Hij bemerkte duidelijk den voet van een man, die op den grond uitgestrekt lag...

— The devil ! Ik kom te laat ! bulderde hij, terwijl hij zijn vernuftigen looper greep en de deur opende.

Hij trad binnen. William Simson lag inderdaad op den grond en had opgehouden te leven. Een kogel was hem in 't hoofd gedrongen. Jack tastte al zijn zakken af : nij vond geen enkel papier meer op den geheimen agent.

— De ellendelingen waren mij voor ! Die vervloekte Herr Major Hauptmann is nu in 't bezit van de papieren van den agent ! In volle snelheid naar Croydon !... Misschien kom ik nog op tijd !

Als een wervelwind stoof hij de trappen af, sprong in zijn auto en joeg dezen tegen méér dan honderd per uur door de Londensche straten. Het was vijf voor elf toen hij het vliegveld van Croydon bereikte. Bij een loods stond een twee motorig vliegtuig klaar om te vertrekken. De schroeven draaiden reeds en de motoren lieten een oorverdoovend geronk hooren...

Gregson keelde in de ooren van een soldaat die hem te gemoet kwam :

— Is het vliegtuig al vertrokken dat een agent naar België moet brengen?

— Neen! balkte de andere terug. Daar staat het ! Het gaat starten !

— We moeten het ophouden ! Er werd verraad gepleegd !

De detective en de soldaat liepen naar 't toestel, maar toen ze op eenige meter van 't tuig kwamen, zette het zich in beweging, rolde over de startbaan en verhief zich in de lucht...

— Alle duivels der hel ! Hij ontsnapt mij! sakkerde Gregson.

— Sir ! Sir ! riep de soldaat die zich over een lichaam boog dat op den grond lag.

— Wat is dat ? vroeg Jack die naderde.

— Het is Davis, de piloot !... Ik begrijp er niets meer van !

— Ik wel ! tierde de detective. De spion zag ons naderen, vermoedde dat er iets haperde en sloeg den piloot neer om dan met het toestel de vlucht te nemen. Hel!... Gauw ! Dat men eenige jagers achter hem aan sture !

— Ik zal de jachtpiloten verwittigen ! riep de soldaat die het op een loopen zette naar een gebouw dat minstens 100 meter vandaar gelegen was.

— Alle donders ! gromde onze held, de bandiet zal België bereiken voor ze hem inhalen !... Niet alleen ontsnapt hij, maar ook nog breugt hij de Moffen één van onze toestellen !

Plots schrok hij op en gromde, naar een Hurrianekij kende, die daar in de buurt stond :

— Kome ervan wat wil ! Het s niet al te zeer reglementair, maar ik waag het !

Hij liep naar den snellen jager, klom er in, sloeg den motor aan en joeg achter den vluchtenden spion aan. Jack was een uitstekend piloot. Met een helsch geraas stuurde hij zijn toestel de lucht in en zag weldra voor zich het vliegtuig van den Mof, die de twee motoren liet geven wat ze konden. Gregson dook op hem af, scheerde tweemaal rakelings naast hem door om den spion te verstaan te geven dat hij moest landen. Maar de andere zette zijn weg onverstoorbaar verder. Toen Jack den lichten bommenwerper voorschoot en in de schietlijn van den Mof kwam, vuurde deze laatste op hem met al zijn boordwapens.

— Hij heeft het gewild, morde de detective. Jammer voor het toestel !... Maar de vangst van den kerel en de documenten die hij op zak heeft, zijn wel een tweemotorigen bommenwerper waard !

Hij ging op den vleugel liggen, kwam in een grooten cirkel op den Mof terug en nam hem onder 't vuur van de verschrikkelijke wapens van den snellen Hurricane.

— Geraakt ? riep hij.

Inderdaad begon het toestel van den Mof heen en weer te wiegen, ging op den kop staan en dook toen als de bliksem naar den grond. Gregson volgde het in zijn val, dook achter hem aan en richtte zijn toestel op, amper 300 meter van den grond, terwijl de bommenwerper in een weide te pletter viel...

— Een geluk dat hij hier gevallen is! Ik kan hier insgelijks een landing wagen.

Hij gleed naar den grond en landde met groote behendigheid op den oneffen bodem van de weide. De Hurricane hield op een paar meter van de wrakken van den bommenwerper stil. Jack sprong er uit en liep naar het wrak. Hij trok het lijk van den Mof er uit en doortastte de zakken. Hij nam de brieventasch, die vol bankbriefjes en documenten stak. Daarna keerde hij naar zijn eigen toestel terug...

— Herr Major Hauptmann is dood ! sprak hij met een glimlach. Nu naar Croydon terug ! We zullen een bezoek aan sir Lionel brengen en ik ben ervan overtuigd dat een andere «Herr Hauptmann» dezen nacht nog met het valscherm in België zal dalen !

Hij sloeg zijn motor aan, startte en verhief zich in de lucht. Hij nam de richting van Croydon. Toen hij er aankwam, liep de commandant van 't vliegveld hem te gemoet :

— Hebt ge hem gekregen, sir ?

— Yes !... Hij ligt in een weide ten zuiden van Londen... Ik heb zijn papieren. Ik moet nu een onderhoud hebben met sir Lionel Morney, en ik geloof dat ge goed zult doen een ander vliegtuig klaar te houden : Herr Hauptmann zal zonder twijfel dezen nacht in vijandelijk gebied met het valscherm neergelaten worden !

De commandant zette groote oogen op en loeide :

— What ?...

— Yes, sir !... Van nu af aan, heet ik Herr Major Hauptmann ! Ziehier mijn papieren, voegde onze held er glimlachend aan toe, terwijl hij de brieventasch van den spion toonde.

— Aoh !... Nu begrijp ik het al ! Allright ! Om middernacht zal een vliegtuig klaar staan !

— Thanks, sir !

Gregson sprong zijn auto in en reed in volle snelheid naar de woning van het hoofd van den Intelligence Service...

V.

HERR MAJOR HAUPTMANN.

Eenige mannen zaten in een kleine hoeve in de omgeving van Waterloo bij Brussel. Het waren allen jonge kerels. Ze hadden reeds menigmaal blijk gegeven van moed en heldhaftigheid in hun strijd tegen den eerloozen verdrukker. Ze behoorden tot den Weerstand. Méér hoeft er hier niet gezegd te worden ! Nu wachtten deze moedige jongens eenige van hun kameraden op, die naar Genappe gegaan waren, om er een agent uit Londen te ontmoeten, die er dienzelfden nacht met een valscherm uit den hemel zou dalen. Een van de kerels keek op zijn armbandhorloge en zei :

— Het is al over twee uur ! De makkers blijven lang weg !

— Het vliegtuig kan wat vertraging gehad hebben. Men zegt dat een hevige storm over de Noordzee woedt.

Plots luisterden zij aandachtig...

Het geronk van den motor van een auto weerklonk in de verte.

— Daar zijn ze !... Of...

— Staan de schildwachten op hun post ?

— Ja, chef !...

— Goed !... Laten wij dus wachten.

Ze bleven zwijgen en luisterden naar het geluid dat naderde. Weldra reed een auto de binnenplaats van de hoeve op en een groep mannen stapten uit. Onder hen bevond er zich een die met een lederen vliegerspak gekleed was en een kleinen reiskoffer droeg. Allen traden binnen.

— Zoo ! Daar zijt ge eindelijk ! riep de aanvoerder van de patriotten. Is alles goed verloopen ?

— Ja chef ! antwoordde een der mannen, die den agent uit Londen gaan opwachten waren. Ziehier den agent, dien wij verwachtten.

Toen sprak de onbekende :

— Zoo ! Zijt gij de aanvoerder van deze dappere kerels ? Ik heet Jack Gregson...

— Wat ! De beroemde Belgische detective ?

— Hij zelf, glimlachte onze held. Maar willen we liever over zaken spreken ?... Hebt ge iets vernomen over agent 59 ?

— Ja, en slecht nieuws ! De ongelukkige wordt straks bij dageraad gefusiljeerd.

— Verduiveld !... Ik moet dus onmiddellijk ingrijpen... Het is toch in het gevang van St-Gillis dat hij opgesloten zit ?

— Ja, Mijnheer. Daar is het ook dat hij straks neergeschoten zal worden.

— Goed ! gromde Jack die zijn reiskoffertje geopend had.

Hij haalde er een prachtig Duitsch uniform van Major uit.

Onze held sprak tot de patriotten die hem verbaasd aankeken :

— Ik wil alles wagen om hem te redden.

— Zoo ! Zoo !... Ik begin het te begrijpen ! grommelde de aanvoerder. En we kunnen u helpen.

— Kunt ge dat werkelijk ?

— Ja... We bezitten al het noodige om een rol in uw komedie te spelen! We nebben tien Mofsche uniformen en drie motorijwielen van de Wehrmacht.

— Maar dat is prachtig !... Als we nu nog een Mofschen vrachtwagen

konden bemachtigen, zouden wij er misschien in gelukken onzen Engelschen maat te redden.

— Een vrachtwagen? Die kunnen we bij een andere Verzetsgroep leenen!

— Uitstekend !...

De aanvoerder keerde zich tot een van zijn mannen :

— Ja ! Ga gij den vrachtwagen halen. Zorg dat ge over een half uur terug zijt !

— Goed, chef !

De kerel vertrok, terwijl Gregson en tien patriotten zich in een Duitsch uniform kleedden. Onze held die er heel keurig uitzag in het Mofsche uniform van Major, keek zijn gezellen aan en zei met een glimlach :

— Fijn !... Ge kunt voor perfecte Nazi's doorgaan !... Hetgeen ge niet moet aanzien als een kompliment verduiveld !

De jongens lachten luidruchtig. De vrachtwagen maakte spoed. Onze helden klauterden erin en geëscorteerd door drie «Mofsche» motorrijwielers, reed hij weg in de richting van Brussel. De eerste klaarte van den dag kwam in den hemel op, toen zij het gevang van St Gillis bereikten. De groote poort werd voor hen geopend door de Duitsche schildwachten, en de voertuigen reden de binnenplaats op. In een hoek, stond de veroordeelde met gebonden handen tegen den muur. Twaalf Mofsche soldaten stonden op een rij voor hem. Ze hadden het wapen aan den voet. Een kapitein die het peloton beveelde, sprak tot den veroordeelde :

— Ik vraag u een laatste maal mij te vertellen al wat ge weet !... Wel ? Spreek, Schweinhund !... Verdammung !

Op dat oogenblik kwam Gregson tusschen beiden. Hij stapte op den kapitein toe, die in de houding sprong toen hij het uniform van Major zag.

— Major Hauptmann ! keelde Jack op de Mofsche manier. Is dat die Engelsche hund ?

— Ja, mein Major !

— Gut !... Donnerwetter !... Ik kom hem halen, vervolgde onze held, steeds schreeuwende. Hij moet op het hoofdkwartier van de Sicherheitspolizei ondervraagd worden !... Ziehier mijn papieren die u bevelen alle opdrachten te vervullen die ik u zou kunnen geven !

De kapitein keek de papieren in, die Jack op het lijk van Major Hauptmann gevonden had en sprong weer in de houding.

— Tot uw orders, mein Major !

Gregson keerde zich tot de tien patriotten, die het Duitsche uniform droegen en keelde :

— Vorwarts !... Duw hem in den auto !

Zijn rol naar behooren spelende, naderde hij Agent 59 en sloeg hem in 't gelaat :

— Schweinhund !

De Engelschman wierp hem een blik vol misprijzen toe en gromde :

— By Jove ! Het is niet gevaarlijk een man te beleedigen die zich niet kan verdedigen !... Damned ! Ge durft dat woord niet herhalen, wanneer ik de banden vrij zou hebben, vlegel !...

De patriotten grepen hem echter vast en duwden hem ruw naar den vrachtwagen. Toen hij er in gestegen was, klauterden zij op hun beurt aan boord. Jack ging naast den geleider zitten en schreeuwde een bevel. De drie motorrijders vertrokken voorop en de vrachtwagen volgde. Nochtans moesten zij even buiten het gevang blijven staan om een kar met paard door

te laten... Agent 59, die intusschentijd erin gelukt was de handen vrij te maken, duwde de patriotten opzij en sprong uit den auto. Hij zette het op een loopen, achtervolgd door twee SS soldaten, die dienst aan de poort van 't gevang hadden en die de ontvluchting gezien hadden. Gregson, die insgelijks bemerkte wat er gebeurde, slaakte een vloek en wierp zich op zijn beurt achter de SS mannen aan. Nochtans bezat de terdoodveroordeelde niet de noodige krachten om aan zijn achtervolgers te ontsnappen. Sinds drie nachten en drie dagen had hij niet meer gegeten. Daarbij nog hadden de Moffen hem mishandeld tijdens zijn ondervraging. Het duurde dan ook niet lang of hij werd door de SS mannen ingehaald en de schurken wilden hem met hun bajonetten te lijf. Jack Gregson, die de Moffen ingehaald had, gaf er zich rekenschap van dat zijn beschermeling in doodsgevaar verkeerde Ook aarzelde hij geen oogenblik, trok zijn revolver en schoot met twee kogels de Moffen neer... Toen hij dit zag, bleef Agent 59 pal staan en wierp een verwarden blik naar onzen held, die hem bij den arm gegrepen had en hem naar den vrachtauto leidde, want de chauffeur had de goede gedachte gehad, hem met den wagen te volgen De patriotten hielpen den veroordeelde in het voertuig. Jack klauterde er op zijn beurt in, tot den geleider roepende :

— In volle snelheid, damned !... Ik geloof dat de Moffen er zich rekenschap van beginnen te geven, dat ze gefopt werden.

Daarna, terwijl de wagen in een helsche vaart door de verlaten straten van de stad reed, keerde hij zich tot Agent 59 :

— Wat u betreft, boy, hoop ik dat ge ons niet meer zult doen loopen als hazen, the devil !

— Wat ! riep de Engelschman. Zijt gij Britten ?

— No !... Wij zijn Belgen... Te Londen hadden wij vernomen dat gij door Jerries ontmaskerd en aangehouden werd. Ik heb toen een klein onderzoek in Engeland ingesteld en gelukte erin de bende te ontdekken en onschadelijk te maken, die de gesprekken afluisterden die sir Lionel in zijn werkkamer voerde. Vandaar kwam het verraad dat u in de handen van die ezels deed vallen !

— Ik vroeg me ook tevergeefs af, hoe de Moffen zoo gemakkelijk te weten gekomen waren wie ik was !... Daarbij, ik werd gevat toen ik met mijn valscherm landde.

— Vervolgens, ging Jack verder, daar sir Lionel heel erg aan u schijnt te houden, heb ik zelf, minder dan twee uur geleden, den sprong gemaakt, ten einde te trachten u te redden. Dank zij de hulp van deze dappere kerels, ben ik erin geslaagd. Maar het was hoog tijd, by June !...

— Yes ! glimlachte de Engelschman. Die vervloekte varkens gingen me fusiljeeren ! Wat doen we nu ?

— Het is nu half zes. Om zes uur overvliegt een van onze toestellen een plein in de buurt van Waterloo. Als we dan een rooden lichtpijl afschieten zal het dalen. Het is een overeengekomen sein...

— O.K. ! grommelde Agent 59. Verduiveld, als ik ooit de laatste uren vergeet die ik meegemaakt heb !... Ik verzeker u, damned, dat de doorstane aandoening weleer hevig was !

— Dat neem ik graag aan, antwoordde Gregson glimlachend. Maar nu is alles in orde. En als het God belieft, zijn we over twee uur te Londen!

Rond 6 uur kwamen ze op een groot plein ten Zuiden van Waterloo aan.

Jack sprak tot den geleider van den vrachtwagen :

— Plaats uw bak daar ergens onder die boomen, maat Als de piloot hem in de gaten krijgt, zou hij in staat zijn aan een valsrik te gelooven en zonder ons terug naar Londen te keeren, damned ! The devil ! Die vrachtwagen was niet op het programma voorzien !

De patriot deed wat hem gevraagd was. E neweinig later hoorden zij het geronk van een vliegtuig dat snel naderde Gregson bekeek het toestel met zijn verrekijker :

— Hij is het !

Hij greep een groot pistool uit zijn zak en schoot een vuurpijl de lucht in. Drie honderd meter hooger ontplofte deze in verscheidene roode stralen. Onmiddellijk beschreef het toestel een grooten cirkel en landde op 't plein.

Jack en Agent 59 drukten de patriotten de hand, zeggende :

— Dank u, jongens, voor de goede poets die ge ons helpen spelen hebt aande Moffen !... Tot de volgende maal en veel geluk !

— Veel geluk ! riepen de dappere kerels van 't Verzet.

Gregson en zijn maat liepen naar het toestel en klauterden er vlug in Een weinig later startte het toestel opnieuw en verhief zich in de grijze lucht, waar het weldra nog slechts een klein zwart punt was dat, eindelijk, aan den horizont verdween...

KAPITEIN RICARDO.

Lees volgende week in Nr 146 van De Schoonste Avonturen aan het Front, ONDER NIEUWEN OMSLAG :

DE GELE DUIVELS !

Weer een heldhaftig avontuur van onzen onverschrokken jachtpiloot Lord Dickie, in zijn strijd tegen de barbaarsche Japs !

BRIEVENBUS VAN DE VAR !

EEN BRIEF UIT DUITSCHLAND ! Een soldaat schrijft ons : «Mij in Duitschland bevindende met het bezettingsleger, heb ik tijd genoeg over om mijn lust op ontspanningslectuur te verzadigen. Heden heb ik het boekje gelezen «Bommen op Berlijn» door Kapitein Ricardo, hetgeen van het begin tot het einde zoo spannend was, daar het handelde over het avontuurlijk leven van een Belgischen jongen bij de RAF...» Onze soldaten ook, lezen «De Schoonste Avonturen» !

Ridder LUC PAELINCK, 38, Kerkstraat te Eksaarde, verkoopt volgende nummers van de SA : 93, 95, 99 tot 113, 115 tot 117, 119 tot 122, 125, 128, 129, 131, 133 tot 136, in zeer goeden staat, tegen 2 fr. 't stuk. — Insgelijks een honderdtal boekjes van de uitgaven «Ivanov» en «Hans». — Tevens wenscht hij te koopen de volgende nummers van de SA : 84 tot en met 92 en 114. Hem schrijven.

KR HENRI STEVENS, 15, Sittardstraat te Borgloon (Limburg) wenscht te koopen de Nrs 115, 120, 126 en 130 van de SA. Wie bezorgt ze hem ?

Van Ridder VAN MOLLEM CAROLUS, uit Buggenhout, ontving ik een prachtig gedicht, door hem zelf gemaakt en getiteld : «De Purperen Heide». Bravo, beste Carolus ! Dat is nu eens fijn gedicht, hoor ! Zoo 'n werkjes lees ik graag ! Hartelijk dank, beste vriend !

LEZERS EN LEZERESSEN UIT BRASSCHAET en omliggende ! Wordt

allen lid van de VAR ! Laat u talrijk inschrijven bij Ridder Victor Schrouwen, 38, Hofstraat te Brasschaat. Talmt niet langer : Brasschaet vooraan !

KR AUGUST JANSENS. 4, Hoeve te Vosselaar (Turnhout) stelt volgende nummers van Wild-West Verhalen te koop : 17, 19 tot en met 33, 35 tot en met 38, 40 tot en met 47, evenals de Nrs 50 tot en met 90 van de SA., tevens een groot goochelboek en 4 kleinere boekjes. Hem schrijven.

Ridders PIERRE en PAUL GANTOIS, uit Poperingen, stuurden mij een aardige foto van hen op. Besten dank, jongens ! Ik zal ze goed bewaren. Ik wensch u beiden het beste, hoor !

Ridder EDELHART MATTHIJS, 96, Oudezakstraat te Oedelem, verkoopt twee boeken van Mevrouw Courtmans «Karel Klepperman» tegen 15 frank het stuk. De liefhebbers worden verzocht hem te schrijven.

Ridder LEON MOREL, die een kenteeken van de VAR bestelde, wordt verzocht zijn adres aan Kapitein Ricardo te laten weten, daar hij vergat het in zijn brief te melden, en we dus het kenteeken niet kunnen versturen.

Eer ! Plicht ! Moed ! Kapitein Ricardo.

EEN PRIJSKAMP VAN RIDDER H. WILLEMEN UIT ANTWERPEN.

Deze prijskamp, gegeven door Ridder Henri Willemen, 43-45, Abdijstraat te Antwerpen (Kiel), is onherroepelijk de laatste die we van de lezers aannemen. Voortaan zullen in «De Schoonste Avonturen» nog enkel de prijskampen van de VAR, door ons uitgeschreven, verschijnen.

Voor zijn prijskamp stelt Ridder H. Willemen de volgende vragen :

1) Maak een gekleurde teekening van een Spitfire.
2) Hoeveel is de helft van 11 ?
3) Maak een klein opstel van 20 regels, handelend over onze prachtige leuze : Eer ! Plicht ! Moed !
4) Hoeveel antwoorden zal ik ontvangen ?

Voor vraag 1) worden 20 punten toegekend, voor vraag 3) 10, en voor vragen 2) en 4) elk 5 punten.

De oplossingen dienen uitsluitend gestuurd te worden aan 't adres van Ridder H. Willemen. Dus, beste lezers, geen antwoorden sturen aan Kapitein Ricardo ! — De prijzen zijn vijf prachtige boeken.

Aan het werk, lezers, en veel geluk !

Volgende week verschijnt de uitslag van onzen prijskamp in drie deelen. Nog een weekje geduld, dus !

SLUIT U AAN BIJ DE VAR ! Het is de schoonste club van 't land met de schoonste leuze : Eer ! Plicht ! Moed ! Voorwaarden : naam, voornamen, geboortedatum, volledig adres en 3 frank opsturen aan 't adres van Kapitein Ricardo, Kasteel van Bethanie, Anderlecht-Brussel. In ruil ontvangt ge dan onze prachtige gekleurde lidkaart eenig in haar soort, en die u zal toelaten deel te nemen aan al de prijskampen door de VAR uitgeschreven.

WERFT LEDEN AAN, RIDDERS ! Om een graad te verkrijgen in onze club, de Verbroedering der Avonturen Ridders, volstaat het nieuwe leden aan te brengen. Voor 3 nieuwe leden wordt ge Onder-Luitenant-Ridder ; voor 5 leden Luitenant-Ridder ; voor 10 leden Kapitein-Ridder en voor 30 leden Commandeur-Ridder !

Met uw medewerking, jongens en meisjes, moet de VAR VOORAAN !

Het is reeds zóó lang geleden, en toch is het of elk jaar het Groote Wonder opnieuw geschiedt : de God-Mensch die nederdaalt, om daar in een kribbeke, te midden van dien ijskouden stal, armoede en kou te lijden... En zie, daarboven zingen de engelen met goddellijke stem : «Gloria in Excelsis Deo !» «Glorie aan God in den Hooge !»... en daarna : «Vrede aan de menschen van goeden wil !»

VREDE !... Vijf jaar hebben we het wonderschoone Kerstfeest gevierd, met pijn in 't harte... Want daar in den hemel, waar anders de sterren vol vreugde het Kerstgebeuren op aarde gadeslaan, daar liet zich een gebrom hooren en de hemel werd verduisterd door moordtuigen, die angst en ontbering zaaiden onder de menschen...

VREDE !... En eindelijk is het vrede geworden... O, Goddelijk Kindje, moesten we allen begrijpen waarom Ge op aarde zijt komen lijden, er zou nooit oorlog meer zijn... Steek uw goddelijke handjes uit naar ons en zegen ons, opdat we menschen worden van goeden wil...

En laat dan Uw engelen zingen «Vrede aan de menschen van goeden wil!»

Dit jaar konden we terug die schoone, oude gewoonte hervatten, op Kerstnacht naar de kerk te gaan om Mis te hooren en te Communiceeren. Hoe gezellig is het, in die bomvolle kerk ! Overal, overal is het één licht, één glans, één feestvreugde !... Het orgel galmt zijn diepe tonen naar de hooge gewelven der kerk, terwijl zachte, melodieuse violen, hun ontroerende tonen vermengen met dit orgelmuziek... Een koor zingt, en iedereen luistert, terwijl hij in zichzelf het Goddelijk Kindje aanbidt, naar dat mooie Kerstlied : Stille Nacht... Heilige Nacht !...

Als leider van K.R.V. wensch ik aan al de Lezers en Lezeressen van «DE SCHOONSTE AVONTUREN», een Zalig en Gelukkig Kerstfeest !

Vrede zij U en uw familie ! Commandeur WILL FERRY.

1946 !

Nauwelijks is de Kerstvreugde voorbij, of het oude jaar vaart heen, met een langen sleep van miserie en moeilijkheden achter zich... maar toch ook met 'n heele sliert van vreugdedagen !

En daar komt het dartele jonge 1946 aangetrippeld, vroolijk en blij, vol van schoone beloften en met een glanzende toekomst achter zich.

1945 heeft ons den vrede gebracht !

1946 zal dezen vrede verder uitwerken en verstevigen !

Laten we hopen, dat we in 1946 het einde kennen van de rantsoeneering en van alles dat nog eenigszins aan den oorlog denken doet !

Vrede willen wij, vrede zullen wij bewaren, in onszelven, en in de gemeenschap ! Laten we God smeeken dit jaar te zegenen dat het groeie tot een jaar van langverbeid geluk en welvaart voor ons klein landeken !

Zalig Nieuwjaar aan al de Ridders, lezers en lezeressen van SNAPSHOTS!

Heil en vrede, en voorspoed in al hun ondernemingen !

Eer ! Plicht ! Moed ! — Hooger streven naar edeler leven !

Comm. WILL FERRY, Van Geertstr. 12, Ledeberg.